

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha Christie®

MUŽ V HNEDOM
OBLEKU

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: *The Man in the Brown Suit*
preložila Alena Redlingerová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

The Man in the Brown Suit Copyright © 1924 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Muž v hnedom obleku* © 2022 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Mark Fearon / Arcangel

ISBN 978-80-220-2411-2

*Venujem E. A. B.
ako spomienku na spoločnú cestu,
historiky o levoch a žiadosť,
aby som raz napísala
Záhadu v Mill House.*

PROLÓG

Ruská tanečnica Nadina, ktorá dobyla Paríž útokom, sa klaňala znova a znova, jemne sa pohojdáva-
júc v rytme potlesku. Úzke čierne oči sa jej ešte väčšmi
zúžili, dlhá línia šarlátových pier sa takmer nebadane zvl-
nila. Nadšení Francúzi neprestávali dupať na znak obdivu,
aj keď padla opona a zahalila scénu do odtieňov červe-
nej, modrej a fialovej. Tanečnica v rozviatej modro-oran-
žovej róbe vyšla z javiska a ocitla sa v objatí bradatého
džentlmena, riaditeľa divadla.

„Veľkolepé, *petite*, úchvatné!“ zvolal. „Dnes večer ste sa
prekonali.“ Nato ju letmo pobožkal na obe líca.

Madame Nadina prijala slová chvály s navyknutou sa-
mozrejmosťou a zamierila do svojej šatne, kde sa kopili
kytice, na háčikoch viseli nádherné šaty nezvyčajného
strihu a teplý vzduch bol nasýtený vôňou kvetov a rafino-
vaných parfumov. Garderobierka Jeanne pomáhala svo-
jej panej vyzliecť sa a ustavične pri tom rapotala, nešet-
riac neúprimnými lichôtkami.

Príval reči prerušilo klopanie na dvere. Jeanne šla
otvoriť a vrátila sa s vizitkou v ruke.

„Prijme madame návštevu?“

„Uvidím.“

Tanečnica nenáhľivo vystrela ruku, ale pri pohľade na me-
no – gróf Sergius Paulovič – sa jej v očiach zjavil záblesk
záujmu.

„Prijmem ho. Môj žltý *peignoir*, Jeanne, rýchlo! A keď vojde gróf, môžete odísť.“

„*Bien, madame.*“

Jeanne priniesla ľahučký šifónový župan vo farbe zrelej kukurice, lemovaný hermelínom. Nadina doň vkázla, sadla si a s úsmevom na tvári klopkala dlhými bielymi prstami po sklenej doske toaletného stolíka.

Gróf bez otáľania využil privilégium, ktorého sa mu dostalo; bol strednej postavy, veľmi štíhly, veľmi elegantný, veľmi bledý a neobyčajne malátny. Nemal nijaké výrazné črty, človek by ho druhýkrát nespoznal, keby nebral do úvahy jeho maniere. S prehnanou zdvorilosťou sa sklonil k ruke tanečnice.

„Veľmi ma teší, madame.“

Toľko začula Jeanne, predtým než vyšla zo šatne a ztvorila za sebou dvere. Len čo Nadina a návštevník osameli, jej úsmev sa akomak zmenil.

„Hoci sme krajanía, nebudeme sa rozprávať po rusky,“ začala.

„Súhlasím, keďže ani jeden z nás neovláda ten jazyk,“ prikývol gróf.

Po vzájomnej dohode teda prešli na angličtinu a nikto by nepochyboval, najmä keď sa hosť prestal správať afektovane, že ide o jeho rodný jazyk. V skutočnosti začínal ako majster v rýchlom prezliekaní v londýnskom varieté.

„Dnes večer ste mali veľký úspech,“ poznamenal. „Blahoželám.“

„Aj tak nie som spokojná,“ povedala Nadina. „Moje postavenie už nie je, aké bývalo. Podozrenia z čias vojny stále trvajú. Ustavične ma strážia a sledujú.“

„Ale neobvinili vás zo špionáže?“

„Na to je náš šéf priveľmi opatrný.“

„Nech žije Plukovník!“ povedal s úsmevom gróf. „Nedá sa vám neuveriteľné, že má v úmysle odísť do dôchodku? Do dôchodku! Ako nejaký lekár, mäsiar, inštalatér...“

„... alebo obchodník,“ dokončila Nadina. „Nemalo by nás to prekvapiť. Presne tým bol Plukovník odjakživa – vynikajúci obchodník. Organizoval zločin ako iní fabriku na topánky. Naplánoval a riadil množstvo ohromujúcich akcií v rámci svojej ‚profesie‘ a sám sa pritom do ničoho nenamočil. Lúpeže šperkov, falšovanie, špionáž (tá bola počas vojny veľmi výnosná), sabotáže, diskrétné atentáty, nepohrdol ničím. A keďže je prefikáný, vie, kedy treba prestať. Začína to byť nebezpečné? Potichu odíde do dôchodku – s rozprávkovým bohatstvom.“

„Hm,“ ozval sa pochybovačne gróf. „Pre nás všetkých je to dosť znepokojujúce. Prišli sme takpovediac o prácu.“

„Ale vyplatil nás – a vskutku veľkoryso.“

Čosi, azda skrytý posmešný tón, prinútilo grófa zahľadiť sa na tanečnicu pozornejšie. Usmievala sa, a ten úsmev vzbudil jeho zvedavosť. Napriek tomu diplomaticky pokračoval: „Áno, Plukovník bol vždy štedrý. Zrejme práve tomu vďačil za svoje úspechy – a aj schopnosti za každým mať v zálohe vhodného obetného baránka. Veľký mozog, o tom niet pochyb, veľký mozog! Držal sa zásady: Ak chceš niečo podniknúť bez rizika, nerob to nikdy sám. Všetci sme v tom až po uši, má nás v hrsti, ale nikto z nás ho nevie usvedčiť.“

Nakrátko sa odmlčal, akoby čakal, že Nadina s ním nebude súhlasiť, ale ona sa naďalej iba mlčky usmievala.

„Ani jeden z nás,“ zopakoval. „No tak či tak, starý pán je poverčivý. Pred rokmi vraj bol u veštkyne. Predpovedala mu život plný úspechov, ale vyhlásila, že jeho pád zapríčiní žena.“

Nadina zbystrila pozornosť a zdvihla hlavu.

„Zvláštne, vskutku zvláštne! Žena, vravíte?“

Gróf s úsmevom pokrčil plecami. „Bezpochyby sa teraz, keď ukončil kariéru, ožení s nejakou mladou krásavicou zo spoločnosti, ktorá rozhádže jeho milióny rýchlejšie, než ich on nadobudol.“

Nadina pokrútila hlavou. „Kdeže, to nie je jeho štýl. Počujte, priateľ môj, zajtra odchádzam do Londýna.“

„A čo vaša zmluva?“

„Budem preč iba jednu noc. Odcestujem inkognito ako kráľovná. Nikto sa nedozvie, že som opustila Francúzsko. Čo myslíte, prečo asi odchádzam?“

„V tomto ročnom období určite nie pre potešenie. Január je nepríjemný mesiac, samá hmla. Takže ide o peniaze, však?“

„Správne.“ Zdvihla sa a zastala pred ním ako zosobnená pýcha. „Hovorili ste, že ani jeden z nás nedokáže usvedčiť šéfa. Mýlite sa. Ja áno. Ja, žena, som mala dosť dôvtipu a, áno, odvahy – bez nej by to nešlo –, aby som ho oklamala. Spomínate si na diamanty spoločnosti De Beers?“

„Isteže. V Kimberley, tesne pred vypuknutím vojny. Nemal som s tým nič spoločné a nikdy som sa nedozvedel podrobnosti, prípad sa vtedy nevedno prečo ututlal. Veľmi pekný úlovok.“

„Diamanty v hodnote stotisíc libier. Robili sme na tom dvaja – pod Plukovníkovým velením, pochopiteľne. A vtedy som zbadala svoju príležitosť. Podľa plánu sme mali vymeniť niekoľko diamantov spoločnosti za vzorky z Južnej Ameriky, tie vtedy priniesli dvaja mladí zlatokopi, ktorí sa náhodou ocitli v Kimberley. Podozrenie malo padnúť na nich.“

„Šikovný ťah,“ poznamenal uznanlivo gróf.

„Plukovník je vždy šikovný. Tak či onak, splnila som svoju úlohu, ale urobila som aj čosi, s čím Plukovník nerátal. Nechala som si časť juhoamerických diamantov – niektoré sú výnimočné a nebolo by ťažké dokázať, že nikdy nepatrili spoločnosti De Beers. Vďaka nim mám nášho váženého šéfa v hrsti. Len čo zbavia viny tých dvoch mladíkov, podozrenie padne naňho. Celé roky som mlčala s vedomím, že mám v zálohe túto zbraň, no situácia sa zmenila. Chcem svoju odmenu – a nebude malá, naopak, bude ohromujúca.“

„Zaujímavé,“ utrúsil gróf. „Predpokladám, že tie diamanty nosíte stále pri sebe.“

Nenápadne sa rozhlíadol po šatni, kde vládol neporiadok.

Nadina sa ticho zasmiala. „Kdeže, to by mi ani nenapadlo. Nie som hlúpa. Diamanty sú uložené na bezpečnom mieste, kde ich nikto nenájde.“

„Nikdy som vás nepovažoval za hlúpu, moja drahá, len sa obávam, že ste trochu nerozvážna. Plukovník rozhodne nie je typ, čo sa dá vydierať.“

„Nebojím sa ho,“ vyhlásila so smiechom. „V živote som mala strach z jediného muža – a ten je mŕtvy.“

Host' na ňu vrhol nečitateľný pohľad.

„Dúfajme, že neožije,“ poznamenal.

„Čo tým chcete povedať?“ zvolala tanečnica.

Gróf sa zatváril prekvapene. „Len to, že jeho zmŕtvychvstanie by pre vás bolo dosť nepríjemné,“ vysvetlil. „Iba hlúpy žart.“

S úľavou si vydýchla.

„Ach nie, je naozaj mŕtvy. Padol vo vojne. Ten muž ma kedysi miloval.“

„V Južnej Afrike?“ spýtal sa akoby mimochodom gróf.

„Áno, ak vás to zaujíma, bolo to v Južnej Afrike.“

„Tam ste sa narodili, však?“

Prikývla. Gróf vstal a zobral si klobúk.

„Nuž, istotne viete najlepšie, čo robiť, ale na vašom mieste by som mal väčší strach z Plukovníka ako zo sklamaného milenca. Je veľmi ľahké podceniť ho.“

Nadina sa pohrdavo zasmiala. „Ako keby som ho nepoznala po toľkých rokoch!“

„Ste si istá?“ spýtal sa potichu. „Ja o tom dosť pochybujem.“

„Nie som hlúpa! A nie som v tom sama. Zajtra zakotví v Southamptone juhoafrická poštová loď, na palube je muž, ktorý pricestuje z Južnej Afriky na moju žiadosť a predtým splnil isté rozkazy, čo som mu dala. Plukovník bude mať do činenia nie s jedným, ale s dvoma ľuďmi.“

„Je to rozumné?“

„Je to potrebné.“

„Ste si tým mužom istá?“

Nadina sa tajuplne usmiala. „Áno, som. Je neschopný, ale spoľahlivý.“ A po krátkej odmlke zľahka prehodila: „Náhodou je to môj manžel.“

1

Všetci do mňa dobiedzali sprava aj zľava, aby som napísala tento príbeh – od vysokopostavených (tých zastupuje lord Nasby) až po tých na najnižšej priečke (ako naša bývalá slúžka Emily, s ktorou som sa stretla pri poslednej návšteve Anglicka. „Márnosť šedivá, slečinka, to by bola príma knižka – celkom ako film!“)

Pripúšťam, že mám na tú úlohu isté predpoklady. Zamiešala som sa do prípadu hneď od začiatku a bola som jeho súčasťou až do samého konca. Našťastie, to, čo neviem z vlastnej skúsenosti, vhodne dopĺňuje denník sira Eustacea Pedlera, ktorý ma láskavo požiadal, aby som ho použila.

Dobre teda. Anne Beddingfeldová začína rozprávať o svojich dobrodružstvách.

Vždy som túžila po dobrodružstve. Môj život bol nenesiteľne jednotvárný. Môj otec profesor Beddingfeld patril k najväženejším súčasným odborníkom na pračloveka. Ozajstný génius – všetci to tvrdia. Duchom bol stále v dobe paleolitu a považoval za nevýhodu, že jeho telo prebýva v modernom svete. Nemal rád súčasníkov – neznášal dokonca aj neolitického človeka, preňho bol iba obyčajným pastierom dobytká. Nadšenie sa v ňom prebúdza až pri skúmaní kultúry moustérien.

Bohužiaľ, nikto sa nezaobíde bez súčasníkov. Človek je do istej miery odkázaný na mäsiarov, pekárov, mliekarov

či zeleninárov. Ocko bol večne ponorený v hlbokej minulosti a mamička zomrela, keď som bola malá, a tak som sa musela postarať o praktické stránky života sama. Priznám sa bez mučenia – neznášam paleolitického človeka a je mi jedno, do akej kultúry patrí, či čellskej, aurignacien, moustérien alebo inej; hoci som na stroji prepisovala a opravovala väčšinu ockovho spisu *Človek neandertálsky a jeho predkovia*, neandertálci ma naplňajú odporom a vždy si hovorím, aké šťastie, že už dávno vyhynuli.

Neviem, či to ocko vycítil, možno ani nie, aj tak by ho to nezaujímalo. Nikdy neprejavil ani štipku záujmu o názory druhých. Práve to svedčilo o jeho veľkosti. Preto nikdy nedbal na povinnosti spojené s každodenným životom. Poslušne zjedol, čo mu priniesli, ale keď prišlo na platenie, na tvári sa mu zjavil bolestný výraz. Sláva mu neprinášala nijaké zisky. Hoci bol členom takmer všetkých významných spoločností a za menom mal dlhý rad písmen, verejnosť nemala ani potuchy o jeho existencii. A jeho dlhočizné učené knihy – aj keď bezpochyby prispeli k ľudskému poznaniu – rozhodne neboli určené pre masu. Iba raz vzbudil väčšiu pozornosť. V istej spoločnosti mal prednášku o šimpanzích mláďatách. Ľudské mláďatá majú určité antropoidné črty, no mladé šimpanzy sa podobajú na človeka väčšími ako dospelé. Z toho vyplýva, že kým naši predkovia boli podobnejší opiciam než my, predkovia šimpanzov patrili k vyššiemu druhu ako tie súčasné – inými slovami, šimpanz časom degeneroval. Noviny *Daily Budget*, ktorým zjavne došli všetky pikantérie, okamžite vyrukovali s veľkým titulkom: NEPOCHÁDZAME Z OPÍC, ALE OPICE POCHÁDZAJÚ Z NÁS? Významný profesor tvrdí, že šimpanzy sú degenerovaní ľudia. Zakrátko nás navštívil reportér a pokúšal sa ocka nahovoriť, aby o tej teórii napísal sériu populárnych článkov. Málokedy

som videla ocka takého nahnevaného. Bez okolkov ukázal reportérovi dvere, čo ma dosť zarmútilo, lebo sme vtedy nemali peňazí nazvyš. Pravdupovediac, chvíľu som uvažovala, že sa za tým mladíkom rozbehnem a poviem, že ocko si to rozmyslel, články čoskoro pošle. Mohla som ich pokojne napísať sama, ocko by sa to ani nedozvedel, keďže nečítal *Daily Budget*. No potom som ten nápad zavrhla ako priveľmi riskantný, nasadila som si svoj najlepší klobúk a vybrala som sa do dediny na rozhovor s oprávnené rozzúreným majiteľom obchodu s potravinami.

Reportér z *Daily Budget* bol jediný mladý muž, ktorý kedý prekročil prah nášho domu. Občas som závidela slúžtičke Emily, lebo „chodila von“ so svojim snúbencom, mohutným námorníkom, vždy keď sa jej naskytla príležitosť. A medzitým si vyšla aj s predavačom zeleniny a asistentom lekárnikom, aby vraj „mala viac železok v ohni“. Všetci ockovi priatelia boli starí profesori – zvyčajne s dlhými bradami. Pravda, profesor Peterson ma raz láskyplne objal, povedal, že mám „pekný útlý driek“ a pokúsil sa ma pobožkať. Tie slová prezrádzali jeho vek. Žiadna žena nemala „pekný útlý driek“, odvtedy ako som spávala v kolíske.

Túžila som po dobrodružstve, po láske, po romantike a zdalo sa mi, že som navždy odsúdená na jednotvárný, všedný život. V dedine bola knižnica plná obchytaných románov, a tak som prežívala nebezpečenstvá i lásku z druhej ruky. Zaspávala som, snívajúc o mocných mlčanlivých Rodézanoch a silákoch, ktorí vždy „skolia protivníka jedným úderom“. V dedine sa nenašiel nikto, kto by aspoň vyzeral, že dokáže „skoliť“ protivníka jedným či viacerými údermi.

V miestnom biografe každý týždeň premietali nový diel

Pamely v nebezpečenstve. Pamela bola úžasná mladá žena. Z ničoho nemala strach. Padala z lietadiel, plavila sa v ponorkách, liezla na mrakodrapy a sebaisto sa pohybovala v podsvetí. Nebola najmúdrejšia, pán podsvetia ju zakaždým chytil, zdalo sa však, že nemá chuť jedno ducho ju ovaliť po hlave, vždy ju totiž odsúdil na smrť v plynovej komore alebo zvolil iný nový spôsob. Hrdina ju nakoniec zachránil na začiatku ďalšej časti. Vychádzala som vtedy z biografu ako omámená – a keď som prišla domov, čakal ma výhražný list z plynárne, že nás odstavia, ak okamžite nevyrovnáme účet!

A predsa, dobrodružstvo som mala na dosah ruky, hoci som o tom ešte nemala ani potuchy.

Na svete je zrejme veľa ľudí, ktorí v živote nepočuli o náleze starovekej lebky v bani Broken Hill v Severnej Rodézii. Raz ráno som zišla do jedálne a našla som očka celého bez seba. Hneď mi všetko porozprával.

„Chápeš, Anne? Niet pochyb o istej podobnosti s jávskou lebkou, ale ide len o zdanlivú – povrchnú podobnosť. Nie, tu ide o to, čo tvrdím už dávno – o formu, z ktorej sa vyvinuli neandertálci. Súhlasíš, že gibraltárska lebka je najprimitívnejšia z nájdených neandertálskych lebiek? A prečo je to tak? Lebo ich kolískou bola Afrika. Prešli do Európy...“

„Nedávaj si na údenáča lekvár,“ ozvala som sa a chytila roztržitého rodiča za ruku. „Áno, počúvam.“

„Prešli do Európy na...“

Vtom mu zabehlo a začal sa dusiť rybacou kosťou.

„Treba vyraziť okamžite,“ vyhlásil, keď dojedol a vstal od stola. „Nesmieme strácať čas. Musíme tam ísť – v okolí sa určite skrývajú početné nálezy. Zaujíma ma, či sú typické pre obdobie mousterián – podľa mňa tam budú pozostatky hovädzieho dobytku, ale nie srstnatého no-

sorožca. Áno, čoskoro sa tam vypraví malá armáda. Mali by sme ich predbehnúť. Napíšeš dnes do Cookovej kancelárie, Anne?“

„A čo peniaze?“ naznačila som jemne.

Ocko na mňa vrhol nesúhlasný pohľad.

„Tvoj postoj ma skľučuje, dieťa moje. Nesmieme šetriť. Takveru, v záujme vedy treba byť veľkorysý.“

„Obávam sa, že v Cookovej kancelárii budú mať iný názor.“

Ocko sa zatváril urazene. „Tak im zaplať v hotovosti.“

„Žiadnu nemáme, ocko.“

Ockovi zjavne došla trpezlivosť.

„Drahá Anne, nemienim sa zaoberať prízemnými finančnými záležitosťami. Včera som dostal od riaditeľa banky list, vraj mám dvadsaťsedem libier.“

„O toľko si prečerpal účet.“

„Aha, už to mám! Napíš mojím vydavateľom.“

Nebránila som sa, aj keď som mala pochybnosti, keďže ockove knihy prinášali viac slávy ako peňazí. No predstava cesty do Rodézie ma nadchla. „Mocní mlčanliví muži,“ zamrmlala som očarene. Vtom som zbadala na zovňajšku svojho rodiča čosi nezvyčajné.

„Každú topánku máš inú, ocko,“ povedala som. „Vyzuj si hnedú a daj si druhú čiernu. A nezabudni na šál. Vonku je zima.“

O niekoľko minút ocko odišiel, správne obutý a zakrútený do hrubého šálu. Vrátil sa neskoro večer, na moje zdesenie bez šálu a kabáta.

„Božemôj, máš pravdu, Anne. Vyzliekol som sa, keď som šiel do jaskyne. Človek sa tam iba zašpiní.“

Horlivo som prikývla, spomenula som si totiž, ako sa ocko raz vrátil od hlavy až po päty oblepený hlinou z obdobia paleocénu.

Hlavným dôvodom, prečo sme sa usadili práve v Little Hampsley, bola neďaleká Hampsleyská jaskyňa, bohatá na nálezy z obdobia kultúry aurignacien. V dedine mali aj maličké múzeum a kurátor s ockom trávili väčšinu dní v podzemí, odkiaľ vynášali na denné svetlo pozostatky srstnatého nosorožca či jaskynného medveďa.

Ocko celý večer silno kašľal, a keď mu na druhý deň stúpila teplota, poslala som po lekára.

Úbohý ocko, nemal nijakú šancu. Išlo o obojstranný zápal pľúc. O štyri dni nato vydýchol naposledy.

2

Všetci sa ku mne správali veľmi láskavo. Potešilo ma to, hoci som bola ako omráčená. Necítila som veľký žiaľ. Vedela som, že ocko ma nikdy neľúbil. Keby áno, asi by som mu lásku opätovala. Tá medzi nami nikdy nebola, no patrili sme k sebe; starala som sa oňho, tajne som obdivovala jeho učenosť a neoblomnú oddanosť vede. Bolelo ma, že ocko zomrel, práve keď sa jeho život mohol stať najzaujímavejším. Mala by som lepší pocit, keby som ho mohla pochovať v jaskyni s kresbami sobov a pazúrikmi, verejná mienka ma však prinútila uložiť ho do hrobu s mramorovou doskou na našom škaredom cintoríne. Farárove slová útechy, hoci dobre mienené, ma neutešili ani trochu.

Až časom som pochopila, že konečne mám, po čom som túžila – slobodu. Bola som sirota, v podstate bez peňazí, ale voľná ako vták. Vtedy som si uvedomila láskavosť všetkých tých dobrých ľudí. Farár robil, čo mohol, aby ma presvedčil, že jeho manželka súrne potrebuje spoločníčku. V miestnej knižnici náhle usúdili, že potrebujú pomocnú knihovníčku. Potom ma navštívil lekár,

najprv sa všelijako vyhováral, prečo neposlal účet, až ma napokon po dlhom hmkaní a odrňaní z ničoho nič požiadal o ruku.

Veľmi som sa čudovala. Lekár, okrúhly, územčistý chlapík, mal bližšie k štyridsiatke ako k tridsiatke. Nemal nič spoločné s hrdinom z *Pamely v nebezpečenstve* a ešte menej s mocným mlčanlivým Rodézanom. Chvíľku som rozmýšľala a potom som sa spýtala, prečo sa so mnou chce oženiť. To ho dosť vyviedlo z miery, no napokon zamrmľal, že pre všeobecného lekára je manželka veľká pomoc. Nemohlo to byť menej romantické, čosi mi však hovorilo, aby som súhlasila. Ponúkal mi bezpečie. Bezpečie – a pohodlný domov. Teraz si myslím, že som tomu nešťastníkovi krivdila. Bol do mňa skutočne zaľúbený, len pomýlená ohľaduplnosť mu bránila vyjadriť sa. Nakoniec však zvíťazila romantika.

„Ste veľmi láskavý,“ povedala som. „Ale obávam sa, že to nie je možné. Nikdy by som sa nemohla vydať za muža, do ktorého nie som bláznivo zamilovaná.“

„Nemyslíte...“

„Nie,“ odvetila som rázne.

Lekár vzdychol. „Ale čo si počnete, dieťa moje?“

„Chcem prežívať dobrodružstvá, vidieť svet,“ odpovedala som bez váhania.

„Slečna Anne, ste ešte dieťa. Nechápete...“

„Praktické prekážky? Mýlite sa, pán doktor. Nie som sentimentálna školáčka, som tvrdohlavá ziskuchtivá čarodejníca! Rýchlo by ste to zistili, keby ste sa so mnou oženie!“

„Kiežby ste znovu zvážili...“

„Nemôžem.“

Znova vzdychol.

„Mám pre vás iný návrh. Moja teta býva vo Walese

a hľadá mladú dámu ako pomocníčku. Vyhovovalo by vám to?“

„Nie, pán doktor, odchádzam do Londýna. Ak sa niekde niečo deje, tak tam. Budem mať otvorené oči, a uvidíte, niečo sa stane! Nabudúce sa vám ozvem z Číny alebo z Timbuktu.“

Ďalším návštevníkom bol pán Flemming, ockov londýnsky právnik. Pricestoval z mesta iba kvôli mne. Ako vášnivý antropológ obdivoval ockovo dielo. Bol vysoký, štíhly, mal chudú tvár a sivé vlasy. Keď som vošla do izby, vstal, aby ma pozdravil, stisol mi obe ruky a láskyplne ich potľapkal.

„Úbohé dieťa,“ povedal. „Moje úbohé dieťa.“

Nevdojak som sa začala správať ako trúchliaca sirota. Ako keby ma zhypnotizoval. Bol dobrosrdečný, prívetivý, otcovský – a bezpochyby ma považoval za hlúpe dievča, vydané napospas nepriateľskému svetu. Od začiatku mi bolo jasné, že nemá zmysel presviedčať ho o opaku. A ako sa ukázalo neskôr, urobila som dobre.

„Drahé dieťa, ste schopná vypočuť si, čo vám chcem povedať?“

„Isteže.“

„Ako viete, váš otec bol vskutku výnimočný muž. Budúce generácie ho isto ocenia. No v obchodných záležitostiach sa nevyznal.“ Vedela som to rovnako dobre, ak nie lepšie než pán Flemming, no mlčala som. Pán Flemming pokračoval: „Nepredpokladám, že im rozumiete vy, slečna Anne, preto sa pokúsím o vysvetlenie.“

Vysvetľoval veľmi rozvláčne. Nakoniec z toho všetkého vyplynulo, že mi zostalo osemdesiatšedem libier, sedemnášť šilingov a sedem pencí. Zvláštne neuspokojivá suma. S istými obavami som čakala, čo bude nasledovať. Mala som strach, že pán Flemming vyrukuje s tetou

v Škótsku, ktorá hľadá bystrú mladú spoločníčku. Ako sa ukázalo, moje obavy boli zbytočné.

„Otázka znie,“ povedal, „čo bude s vami. Ak sa nemýlim, nemáte žiadnych príbuzných.“

„Som sama ako prst,“ prikývla som a znova som si uvedomila, ako sa podobám na filmovú hrdinku.

„Máte priateľov?“

„Všetci sú ku mne veľmi milí,“ odpovedala som vďačne.

„Kto by nebol – k takej očarujúcej mladej dáme,“ poznamenal galantne pán Flemming. „Nuž, moja drahá, musíme zistiť, čo sa dá robiť.“ Nakrátko zaváhal a potom dodal: „Čo keby... Ako by sa vám páčilo bývať začas u nás?“

Chopila som sa príležitosti. Londýn! Mesto, kde sa stále niečo deje.

„To je od vás nesmierne veľkorysý!“ vyhrkla som. „Naozaj môžem? Iba dočasne, kým sa trochu poobzerám. Musím si začať zarábať na živobytie.“

„Áno, áno, drahé dieťa. Chápem. Určite spolu nájdeme... niečo vhodné.“

Vycítila som, že predstavy pána Flemminga o „niečom vhodnom“ sa diametrálne líšia od mojich, ale nezdalo sa mi správne vysloviť svoj názor.

„Tak teda dohodnuté. Čo keby ste so mnou išli hneď?“

„Ach, ďakujem, ale nebude pani Flemmingová...“

„Manželka vás rada privíta.“

Netuším, či manželka vedie o svojich manželkách všetko, čo si myslia, že vedie. Keby som mala manžela, neznieľa by som, aby mi vodil domov siroty a neporadil sa so mnou vopred.

„Pošleme jej telegram zo stanice,“ pokračoval pán Flemming.

Zabalíť pár zvrškov netrvalo dlho. Smutne som si obzerala klobúk, predtým než som si ho nasadila. Pôvodne